

Kristen Proby
Szerelmem, Cara

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Pocket Books, Simon & Schuster, Inc.-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Pocket Books, Simon & Schuster, Inc. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kristen Proby, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Loving Cara (Love Under the Big Sky 3/1)*

(Pocket Books, Simon & Schuster, Inc.)

• *Magyarra fordította: Vas Krisztina*

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-531-2

- *Borító: Barczag Andrea*
- *Kép: Shutterstock*
- *A szerző fotója: Holly Pierce, Cherry Creek Images*

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

KRISTEN PROBY
SZERELMEM,
Cara

ÉGBEN ÍRT SZERELEM 1. RÉSZ

Gramnek

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani szerkesztőmnak, Abby Zidle-nek az első közös munkánk során tanúsított türelméért és jó humoráért.

Ügynökömnak, Kevan Lyonnak hihetetlen kemény munkájáért és erőfeszítése miatt, és azért, mert hisz bennem.

Publicistámnak, K. P. Simmonnak az Inkslinger PR-tól, MINDENÉRT!

Hatalmas köszönet Kent Laudonnak, az északnyugat-montanai halas-vadas park farkasspecialistájának. Köszönöm, Kent, hogy időt szántál arra, hogy elmagyarázd nekem a farkasok viselkedését. A történetben előforduló bármely hiba az én felelősségem.

És neked, kedves Olvasó. Nélküled nem lennének történetek. Teljes szívemből köszönöm neked.

Előhang

Tavas

~ Josh ~

Személyhívóm rezegni kezd a csípőmnél, így kiveszem a tokjából, megállapítom, hogy apám neve van a kijelzőn, és fogadom a hívást.

– Mi újság, apa?

– Merre vagy, Josh? – Hangja kemény, de nyugodt, és ettől testemen az összes szőrszál azonnal felmered.

– Ellenőrzöm a kerítést a távolabbi nyugati legelőn, úgy tizenöt percre vagyok a háztól.

– Szükségünk van itt rád, fiam.

– Anya jól van? – kérdezem higgadt hangon, de ugyanolyan kemény hangsúllyal, mint apa. Ha baj van, meg kell őrizni a nyugalmodat.

– Ő jól van, de történt valami.

– Máris megyek.

Elteszem a készüléket, finoman megsarkantyúzom Magicet, és galoppban a ház felé veszem az irányt.

Mi a franc történhetett?

Apa akkor hívott fel legutóbb ilyen hangon, amikor a bátyám, Zack megsérült Afganisztánban. Most is ott van.

Nemsokára felbukkan a láthatáron a régi, tágas ház. Habár már nyugdíjasok, anya és apa még mindig a nagy házban élnek, én pedig átépítettem magamnak az egyik öreg épületet a birtok túloldalán. Most én vezetem a Lazy K farmot, és minden pillanatát élvezem.

Szüleim kilépnek a tornácra, amikor leszálok a lóról, és ekkor hirtelen kerékcsikorgást hallok a kavicsos felhajtóról.

– Mi folyik itt? – tudakolom, és homlokráncolva nézem, ahogy apám tekintete megkeményedik. Egy kék bérelt kocsi áll meg előttünk.

– Kensie telefonált – válaszolja apám.

– Hogy teheti ezt vele? – suttogja anyám könnyes szemmel. – Mindkettőjünkkel?

– Elmondaná valaki nekem is, hogy mi a franc folyik itt?

– Szállj ki a kocsiból, Seth.

Ismerem ezt a hangot. Jeges borzongás fut végig rajtam, amikor megfordulok, hogy Zack feleségére, Kensie-re nézzek. Kiszáll az anyósülésről, kinyitja a hátsó ajtót, és kihúzza a kocsiból az unokaöcsémet, Sethet, egy katonai vászonzsákkal együtt, amit aztán hanyagul ledob a porba.

– Miről van szó?

– Seth mostantól a ti problémátok – közli Kensie hidegen.

Tekintetem a fiúra ugrik, aki lefelé bámul, és kopott cipője orrával köröket rajzol a kavicsos talajra. Farmernadrágja egy számmal kisebb a kelleténél, szára csak a bokája föléig ér. Foltos, koszos póló van rajta.

– Seth nem probléma – válaszolja anyám, és leszáguld a lépcsőn, hogy átölelje a fiút. Ő megmerevedik; nem húzódik el, de nem is viszonzozza az ölelést.

Jézusom, Seth két évvel ezelőtt volt itt, és csillogó szemmel érdeklődött a farm állatai ránt. Most tompa és fáradt a tekintete.

– Nekem az – közli vállat vonva Kensie. Öltözéke kifogástalan, és feltételezem, szándékosan egy mérettel kisebb a kelleténél. Haja, körme fényes és tökéletes. Rám kacsint, és ettől felfordul a gyomrom. – Hogy vagy, szépfiú?

– Miről van szó?

– Amikor Zack legutóbb felhívott a távol-keleti bázisról, közölte, hogy válni akar, úgyhogy gondoltam, én ütök először. Cole – mutatott a kocsiban türelmetlenül várakozó férfira – nem akarja, hogy legyen körülötte gyerek, én meg igazából már belefáradtam a főállású anyaságba.

– *Belefáradtál a főállású anyaságba?* – kiabálok rá. Apám a fejét csóválja, anyám pedig megpróbálja magával húzni Sethet, hogy bevigye a házba, de apám a vállára teszi a kezét, és megállítja őket.

Sethnek nem kéne hallania ezt a sületlenséget.

– Tizenkét éve egyedül vagyok vele – közli savanyúan Kensie, és a fiára mutat. – Amíg Zack több időt töltött a sivatagban és katonai repülőgépeken, minket meg két évente másik városban hagyott, kitartottam, mert jól keresett, és nem kellett dolgoznom. De most már elegendem van. Eladtam a kocsiját. – Apám levegőért kapkod, én pedig legszívesebben megfogom és megszorítanám Kensie vékony nyakát. Zack szerette azt az átkozott kocsit. – A többi szarját odaadtam jótékony célra, a gyerek meg a tiétek. Ha Zack a világot akarja járni, és elhanyagolni a családját, hát csak tegye, de én végeztem! Én többet érdelek ennél!

Most már sikítozik, és arról beszél, mi jár neki, de én nem tudom levenni a szemem Sethről. Arcán nem látszik érzelm. A legtöbb gyerek elborzadna az anyja viselkedésétől, és sírva fakadna.

Vajon mióta tart ez az egész?

– Sethet itt mindig szívesen látjuk – kezdem, és pár lépéssel közelebb megyek Kensie-hez. Elégedetten konstatalem, hogy befogja a száját, és tágra nyílt szemmel bámul rám.

Sose szerettem megijeszteni a nőket, pedig az én méreteimmel könnyen megy. Ez olyasmi volt, amire mindig ügyeltem.

De most arra készülök, hogy halálra rémítsem.

– Téged viszont nem. Seth velünk marad, míg Zack vissza nem jön pár hónap múlva az Államokba, de te soha többé ne gyere ide. – Még közelebb lépek, és fölébe magasodom. – Ha ide mered tolni a képed, feljelentelek birtokháborításért, és tönkreteszem a szárnalmas kis életedet.

Szeme tágra nyílik, álla leesik a meglepetéstől, ahogy hátrál egy fél lépést. De aztán gyorsan összeszedi magát, kiegyenesedik, és felvonja festett szemöldökét.

– Mért is jönnék ide? Nincs itt semmi, ami nekem kell. – Dacosan felszegi az állát, és anélkül hogy még egy pillantást vetne Sethre, beül a kocsiba, ami aztán kikanyarodik a felhajtóról.

– Jaj, drágám – suttozja anyám, és megpuszítja Seth haját. A fiú vállat von, elhúzódik, felveszi a táskáját, és most először felpillant rám.

– Itt maradhatok, Josh bácsi? – Tekintete Magicre téved, aztán vissza rám. Mindig is szerette a lovakat.

– Persze, haver, neked itt mindig van hely.

Szomorúan bólint, aztán lehajtja a fejét, a földet nézi, várja, hogy megmondják neki, mit csináljon. Anya most már nyíltan sír, apa pedig a fejét csóválja, majd két kezével megdörzsöli az arcát, és felsóhajt.

– Gyere, Seth. Nagypád megmutatja a szobádat. Lakhatsz az apád régi szobájában.

– Nem akarok semmit, ami az övé – bukik ki a gyerekből, miközben ökölbe szorítja a kezét. – Inkább a pajtában alszom.

Apa meglepetten pislog, anyámra, majd rám néz, aztán elkomorul.

– Oké, akkor legyen a vendégszoba.

– Gyere, drágám, rendezkedjünk be, aztán csinálom neked valami ebédet – mosolygott anyám a könnyein át Sethre, és átölelte sovány vállát. – Úgy hiányoztál. Van néhány hal odakint a patakban, amiket ki kéne fogni, tudod...

Anyám hangja egyre halkul, ahogy ők hárman befelé haladnak a házba, én pedig nem tehetek mást, csak állok ott csípőre tett kézzel, és azon tűnődöm, mi a fasz történt itt most, és hogy mit

fogunk kezdeni egy tizenkét éves fiúval.

1. fejezet

Kora nyár

~ Cara ~

– Cara, van egy perced? – dugja be a fejét főnököm, Kyle Reardon kedvesen mosolyogva az osztálytermem nyitott ajtaján.

– Persze, mi újság? – Besétál, és lassan végigjártja tekintetét az üres osztálytermen. Az ablakon befújó szellő megborzolja a haját, ő kezével végigszánt rajta, majd az asztalomnak támaszkodik. – Úgy tűnik, készen állsz rá, hogy néhány hónapra elhagyd ezt a helyet. – Barátságos tekintettel néz rám. – Úgy emlékszem, múlt héten említetted, hogy szeretnél korrepetálni a nyári szünetben.

Hátrébb gurulok a székemmel, és felnézek rá. Jóképű, rövid vöröses haja van, és jó alakja.

És persze nős, négy gyerek apja.

– Így van.

– Na, tudnék neked valakit.

– Kit?

– Ugye ismered a King családot? Nekik van az a nagy farmjuk a város mellett.

– Persze, itt nőttem fel, Kyle – válaszolom szárazon.

Egy ekkora városban, mint a montanai Cunningham Falls, szinte mindenki ismer mindenkit, főleg azokat, akik ugyanúgy itt nőttek fel, mint ahogy már a szüleink és az ő szüleik is.

– Zack fiát, Sethet kellene korrepetálni a nyáron.

– Zack visszajött a városba? – szalad fel a szemöldököm a meglepetéstől.

– Tudtommal nem. – Kyle megrázza a fejét és vállat von. – De többet nem mondhatok erről, kisváros ide vagy oda. Seth most Jeff-fel és Nancyvel marad, és Josh is besegít.

– Ó – motyogom meglepetten. – Szóval pontosan kinek is fogok dolgozni?

– Nagyon alapos vagy – vigyorog Kyle incselkedve. – Josh lesz a megbízód. Hétfő reggel mehetsz egyenesen hozzájuk. Azt szeretnék, ha hétfőtől péntekig kilenctől délig lennél ott.

– Jesszus, biztos ráfér a korrepetálás.

Kyle-nak elkomorul a tekintete, felsóhajt.

– Nagyon okos fiú, de makacs, és sajátos a hozzáállása. Figyelmeztetlek, hogy nem egy könnyen kezelhető gyerek. Még csak három hónapja van itt, és nem hajlandó megcsinálni és beadni a feladatokat.

– Keresi a bajt? – Összefonom az ujjaimat magam előtt, gondolkodom.

– Nem, csak olyan magának való. Senkivel se beszél túl sokat.

Josh Kinggel kell dolgoznom, ez nem lesz nehéz. Mindig kedves volt hozzám a középiskolában, és ha összefutunk a városban, rám mosolyog. Ő is és a bátyja is rendes fickók.

Joshról úgy hírlík, nőcsábász, mégis aranyos.

És hazudnék, ha azt mondanám, nem vagyok oda érte már amióta csak az eszemet tudom.

De tudok profi lenni és az unokaöccsét oktatni. Úgysem akartam kifesteni a házamat a nyáron.

– Oké, vállalom.

– Nagyszerű, köszönöm, Cara. – Kyle feláll és megfordul, indul kifelé az osztályteremből. – Szép nyarat neked.

– Neked is – kiáltok utána, ő pedig fütyörészve távozik a sötét, kihalt folyosón.

Szeretem a városomat. Igazából annyira, hogy szívem szerint sosem akartam innen elköltözni. Nem értem, hogy Jillian, aki ovis korom óta a legjobb barátnőm, hogy képes Kaliforniában élni, olyan messze innen. Ez egy kisváros, körülbelül hatezer állandó lakossal, de ez a nyári és a téli szezonban megduplázódik, amikor megérkeznek a turisták síelni, túrázni, úszni, és mindenféle szórakoztató szabadtéri tevékenységeket űzni, amivel a prospektusok idecsábítják őket.

Magas hegyek ölelik körül a völgyünket, és ha süt a nap, olyan hatalmas és élénk az égbolt, hogy szinte fáj a szemnek.

Lekanyarodom a főútról a hosszú, kavicsos bekötőútra, elhaladok a nagy, fehér főépület előtt, és a birtok hátsó része felé tartok, ahol Josh háza áll. Ez nem olyan nagy, mint a főépület, de még így is nagyobb, mint az én házam a városban. Magas örökzöldek veszik körül, és hosszú, fehér kerítés határolja a telket.

Nem irigylem szegény csókát, akinek ezt néhány évente le kell festenie.

A pillangók, melyeket eddig távol tartottam magamtól, most bosszúból visszatérnek és a hasamban verdesnek, amikor leparkolok a ház előtt. Josh és a bátyja ikertestvérek, és amíg Zack a középiskola utolsó évében el nem törte az orrát foci közben, addig szinte lehetetlen volt megkülönböztetni őket. Mindketten nagydarab, széles vállú fickók. Zacknek mindig is áthatóbb volt a tekintete, míg Josh lazább volt, könnyebben mosolygott és vett részt vicces ugratásokban – legalábbis ha rólam volt szó. Én a középiskolában a srácok többsége számára láthatatlan voltam, túlságosan kerekded és átlagos volt a külsőm, de Josh akkor is észrevett.

Amikor elhaladt mellettem az iskolában, meg szokta húzni göndör hajamat, és mivel két évvel fölöttem járt és focisztár volt, nyilván odavoltam érte. Hajam természetesen sűrű csigákba göndörödik, de azóta már kiegyenesítettem, hála istennek.

Az utóbbi években nem sokat láttam Josht. Mindketten messzebb jártunk főiskolára, és miután visszatértünk, néha megpillantottam a bevásárlóközpontban vagy valamelyik étteremben, de sosem találkoztunk olyan hosszú időre, hogy beszélgessünk. Kíváncsi lennék, igazak-e a hírek, és tényleg nőcsábász-e.

A középiskolában az volt.

Remélem, nem változott át szalmakalapot és feszülős Wrangler farmert viselő cowboyjára.

Ajkam megremeg a gondolatra, miközben kikászálódok a kis Toyotából. Kinyílik az elülső ajtó, és ott áll ő a teljes két méter magasságával. Nagyon vissza kell fognom magam, hogy ne essen le az állam.

Jézusom, micsoda vonzó pasikat tenyésztünk itt Montanában.

Haja mély sötétbarna, amihez hozzáillő csokoládészínű szem párosul. Kreol bőre napbarnított, és amikor mosolyog, gödröcske jelenik meg a bal arcfelén, ami már húsz lépés távolságról is leolvastja a nőkről a bugyit.

Sötét borosta van ma reggel az állán, s ahogy kilép a verandára, felvillantja azt a pimasz mosolyt. Farmerja – Levi's, nem Wrangler – lazán lóg a csípőjén, és egyszerű fehér póló öleli körbe izmos mellkasát és karját. Nem tehetek róla, de az jár a fejemben, vajon milyen illata lehet.

Vegyél vissza, kislány!

Közvetlenül Josh mögött feltűnik egy magas, szőke nő, akit nem ismerek, felnevet valamin, amit Josh valószínűleg közvetlenül azelőtt mondott, mielőtt kisétált az ajtón. Megállnak a fedett verandán, épp annyi időre, hogy Josh kedvesen rámosolyogjon a nőre. Végighúzza nagy kezét a szősi karján, és azt mormolja:

– Legyen szép napod, és sok szerencsét.

– Kösz, Josh – válaszolja a nő, lelépked a veranda lépcsőjén, felém biccent, aztán bepattan a dzsipjébe.

– Carolina Donovan – mormolja Josh, kezét a zsebébe dugva.

– Tudod, hogy utálok, ha Carolinának szólítasz – forgatom a szemem. – A szüleimet fel kellett volna jelenteni gyerekbántalmazásért, amiért ezt a nevet adták.

Josh felnevet, és megrázza a fejét.

– Nagyon szép név. – A homlokát ráncolja, és hátrahelyezi a testsúlyát a sarkára. – Remekül nézel ki, Cara.

– De hát többször is láttál a városban az utóbbi években – emlékeztetem egy félmosollyal. – Remélem, nem zavartam meg valamit? – Magamban vágok egy grimaszt, mert rögtön meg is bántam a kérdést. *Anya mindig azt mondta, ne tegyél fel olyan kérdéseket, amikre nem akarod tudni a választ.*

Megvonja az egyik vállát, és rám villantja azt a pimasz mosolyát. Istenem, micsoda sármőr.

– Hát, már végeztünk.

Homlokráncolva nézek rá. *Ez meg mit jelentsen?*

– Szóval, hol van Seth? – kérdezem témát váltva.

Homlokráncolva megfordul, és a főépület irányába néz.

– Pár perc múlva itt kell lennie. Figyelmeztetlek, Cara, Sethnel dolgozni nem lesz sétagalopp. Jó gyerek, de nehéz időszakon ment keresztül. – Kezével megdörzsöli az arcát, és felsóhajt.

– Miért van itt, és miért nem az anyjával van?

– Mert az a ribanc lepattintotta, merthogy szabad akart lenni. Beadta a válópert. Jó, hogy megszabadulunk tőle, bárcsak már évekkal ezelőtt elhozta volna.

– Ó. – Fogalmam sem volt, mit mondjak erre. Sosem kedveltem Kensie Kinget. A középiskolában egy szajha volt, de csinos és népszerű, és szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy Zack nem szándékosan csinálta fel.

De ebből egyik sem Seth hibája.

– Milyen tárgyakra kell neki segítség? – kérdezem, és kiszedem az anyósületsről a sporttáskámat. Amikor megfordulok, látom, hogy Josh a fenekemet bámulja, miközben az alsó ajkát rágcsálja. Elkomorulok, felegyenesedem, tudatában vagyok annak, hogy kerek a hátsóm. – Josh?

– Bocs, mit mondtál? – Megrázza a fejét, és összeszűkül szemmel nézi az arcom.

– Milyen tárgyból kell segítség Sethnek?

– Mindegyikből. Tavasszal mindenből megbukott.

– *Minden tárgyból? – kérdezem döbbenten.*

– Igen. Pedig okos gyerek. Nem tudom, mi lehet a gond.

– Nem kell tanár! – hallatszik egy fiatal fiú kiáltása. Megfordulok, és meglátom Sethet, ahogy egy BMX-en közeledik az úton a főépület irányából.

– Seth, ne kezd ezt. – Josh szeme összeszűkül, karját összefonja a mellkasán. – Ms. Donovan azért jött, hogy segítsen. Légy vele kedves.

Seth vág egy grimaszt, leugrik a bicajról, az oldalára dönti, és leutánozza nagybátyja mozdulatát: összefonja a karját a mellkasán.

Istenem, úgy néz ki, mint az apja és a nagybátyja. Az öccsük is lehetne akár. Örökölte magas termetüket, és ugyanolyan sötét haja van, mint nekik, de a szeme mogyoróbarna.

Egy napon elég ütős pasi lesz.

Most pedig rám bámul.

– Szia, Seth. Cara vagyok.

– Most akkor Cara vagy Ms. Donovan? – kérdezi kötekedve.

– Seth! – kezdi Josh, de én közbevágok. Volt már dolgom problémás gyerekekkel, nem ő lesz az első.

– Most nyáron, és amíg nálatok vagyok, legyen Cara. De ha a suliban találkozunk, szólíts Ms. Donovannek. Így rendben van?

Seth megvonja keskeny vállát, és már nyitja a száját, mintha mondani akarna valami szemtelenséget, de aztán mégse merészezi a nagybátyja jelenlétében.

Okos gyerek.

– Mit szeretnél, hol legyünk? – kérdezem Josht, aki még mindig Sethet nézi. Egyértelműen idegesítik egymást.

– Leülhettek a konyhaasztalhoz. Napközben üres a ház, mert kinn dolgozom, úgyhogy nem zavar senki. – Josh mutatja, hogy menjünk előre, és amikor elhaladok mellette, meghúzza a hajam. – Mi

lett a göndör tincseiddel?

– Leszavaztam őket – válaszolom szárazon, és majdnem megbotlok, amikor felnevet, és ettől borzongás fut végig a gerincemen.

Hozzám hajol és odasúgja:

– Kedveltem őket.

Megvonom a vállam, és követem Sethet a konyhába.

– Én nem.

Josh otthona tágas, nyitott elrendezésű. A nappaltól jobbra, a bejárati ajtónál a konyhába látni. Mézszínű, juharfából készült szekrények és világos gránit konyhapult táruelém. A nagyszoba széles ablakaiból az egész birtokot belátni.

Azonnal otthon érzem magam, a legénylakás-hangulat ellenére.

Nagy, barna bőrkanapék állnak a padlótól a mennyezetig érő, folyami kőből készült kandallóval szemben, ami fölé egy sík képernyős tévé van szerelve. Horgászújságok, vadászati lapok és férfi-egészségmagazinok vannak szétdobálva a dohányzóasztalon, egy üres kávéscsésze mellett. Sehol egy dízpárna vagy csecsebecse.

Tipikus pasi.

Seth kihúzza egy széket az asztaltól, belezúg, fejét összefont karjára hajtja az asztalon.

– Seth, ülj fel. – Josh elkeseredett, Seth pedig még jobban összegörnyed.

– Azt hiszem, készen állunk a kezdésre – vigyorgok Joshra, de ő csak néz komoran.

– Biztos vagy benne?

– Igen, megleszünk. Menj, csináld a dolgodat, és hagyd, hogy mi is csináljuk a mienket.

Elutasítóan hátat fordítok Joshnak, és elkezdem előszedni a táskámból a feladatlapokat, könyveket, tollakat.

– Ma a közelben fogok dolgozni, csak hívj a személyhívón, ha szükség van rám.

– Rendben. – Leintem, nem is nézek rá. Érzem, hogy még mindig mögöttem áll. Végül megfordulok, felvonom az egyik szemöldököm. – Még mindig itt vagy?

A konyhapultnak támaszkodva, érdes kezét a zsebébe dugva figyelmesen néz. Szemem a bicepszére tapad, ahogy kitölti a pólója ujját.

– Nagyon parancsolgatós lettél.

– Tanár vagyok. Az ember vagy ilyen lesz, vagy kínos, lassú halált hal. És most menj, sok a dolgunk mára.

– Velünk ebédelsz, mielőtt elmész. – Josh ellöki magát a pultról, a bejárati ajtóhoz sétál, magához veszi régi, kifakult zöld baseballsapkáját, és fordítva a fejére teszi.

– Én is parancsolgatós vagyok.

Vigyorgok, és az a gödröcske rám kacsint, mielőtt Josh elhagyja a házat, s becsapja az ajtót maga mögött.

Atyaúrsten, képtelen leszek koncentrálni, ha nem hagy magunkra, amíg itt vagyok.

– Készen állsz a munkára? – kérdezem Sethet, miközben átnézem a munkafüzeitemet, míg végül megtalálom, amit keresek.

– Időpocsékolás – dünnyögi.

– Miért mondd ezt?

Vállat von, és a karjába temeti az arcát.

– Hát, én nem gondolom, hogy időpocsékolás lenne. Mi a kedvenc tantárgyad?

Semmi válasz.

– Melyiket utálsz a legjobban?

Nem felel.

– Személy szerint én szeretem a matekot, de sose voltam jó benne.

Kissé megemeli a fejét, és egyik szemével rám pillant.

– Te jó vagy matekból? – kérdezem.

– Az könnyű.

– Nekem nem – sóhajtok.

- Pedig tanár vagy. – Végre felül, és homlokráncolva néz rám.
- Ez nem jelenti azt, hogy mindenben jó vagyok. A tanárok nem szuperhősök vagy ilyesmi.
- Nekem megy a matek.
- Oké, akkor kezdjük azzal.

Figyelmesen szemlél egy percig, aztán vállat von. Úgy tűnik, a vállvonogatás a kedvenc kommunikációs formája.

- Tényleg itt maradsz ebédre?
- Az kellemetlen lenne neked? – Közben odacsúsztatom neki a matematika-feladatlapot.
- Nem, nem bánom. – Elvesz egy ceruzát, és nekiáll a feladatlapnak, belemélyed. Én vigyorgok.
- Nem jó a kaja?
- De, a nagy minden nap csomagol nekünk ebédet.
- Jó, akkor maradok.

Seth ajka megremeg, de nem mosolyodik el – mégis, valahogy úgy érzem magam, mintha megnyertem volna egy nagy csatát.

* * *

- Hát, úgy néz ki, sült csirkét kaptunk krumplisalátával, házilag sült zsemelével és gyümölcscsel.
- Josh kivette az összes ételt a hűtőtaszából, és adott Sethnek egy kólát.

- Anyukád kitett magáért.
- Már negyven éve készít ebédet a farmon dolgozóknak. Itt ez a szokás.

Josh hátsó teraszán ülünk. Részben fedett, az egyik részén függőszékkel, a másikon piknikasztallal. Innen az egész legelőt belátni, ahol szarvasmarhák legelnek.

- Sok a szarvas itt a hátsó részen? – kérdezem.

Josh bólint, és nyel egyet.

- Általában esténként és kora hajnalban. Múlt héten egy jávorszarvas ment át itt.

- Az király volt – mormolja Seth, és Josh meglepetten kapja fel a fejét.

Vajon Seth nem áll szóba veled?

- Igen, az volt – feleli lágyan Josh.

– Szoktál horgászni? – kérdezi tőlem Seth, miközben hatalmasat harap a csirkemellből, melynek aranyszínű panírja lepotyog a pólójára.

Rávigyorgok. Elragadó kisrác.

- Nem. Utálok horgászni.

– Hogy lehet utálni a horgászt? – kiált fel Seth, mintha épp azt vallottam volna be, hogy nem szeretem a jégkrémet.

- Olyan piszkos – ráncolom az orrom, és Joshból kitör a nevetés.

- Itt minden piszkos, édesem – rázza meg a fejét, és finoman oldalba böki a könyökével.

Hiszen flörtöl!

– De hát Montanában élsz! – csattan fel Seth, és úgy vizsgálgat, mintha valami tudományos projekt lennék, még a csirkéjéről is elfeledkezik.

– A városban élek, Seth. Mindig is ott éltem. Az apukám szeretett horgászni, de én sose voltam oda érte igazán. – Megvonom a vállam, és eszem egy falatot az ízletes, házi készítésű krumplisalátából.

- De a lovakat szereted, ugye? – púpoz Seth egy adag salátát a villájára, és bekapja.

– Még sosem lovagoltam – kuncogok, és fejcsóválva nézem, ahogy eszik. – Téged éheztenek itt, Seth? Úgy eszel, hogy az ember azt hinné, napok óta nem láttál kaját.

Pislog rám. Lassan elmosolyodik, de leintem, mielőtt még előadhatná az ötletét. Tisztán látom, mi fogalmazódik meg az okos kis fejében.

- Nem ülök lóra.

- Miért nem? – kérdezi Josh széles mosollyal.

- Mert... – tekintetem ide-oda vándorol kettőjükön, és felsóhajtok, amikor semmi jó kifogás

nem jut eszembe, miért ne tenném – nem lovagláshoz vagyok öltözve.

Josh tekintete végigfut vörös nyári ruhámon, aztán újra a szemembe néz.

– Holnap farmerban gyere.

– Nem azért vagyok itt, hogy lovagoljak, hanem hogy tanítsam Sethet.

– Nem látom be, miért ne csinálhatnád mindkettőt – válaszolja vigyorogva Josh, és rám kacsint, megjelenik az a gödröcske az arcán, ezzel felébresztve gyomromban a pillangókat.

– Nem tartalak fel a munkában? – váltok témát, és beveszek egy falat görögdinnyét a számba, közben igyekszem nyugton maradni a székemen.

– Le kell festenem a kerítést – motyogja Seth, és kiissza az utolsó korty kóláját. Felnevetek.

– Mi van? – kérdezi.

– Amikor megérkeztem, és láttam a fehér kerítést, arra gondoltam, hogy nem irigylem azt a valakit, akinek ezt pár évente le kell festeni.

– Vagy kerítést kell festenem, vagy lószart lapátolni – közli a tényeket Seth.

– Vigyázz a szádra – szól rá Josh komoran, szúrós tekintettel, mire Seth a szemét forgatja.

– Lótrágyát.

– Szerintem én is a kerítést választottam volna – értek vele egyet, de Seth csak homlokráncolva vállat von. – Annyira hasonlítasz az apukádra... – Megrázom a fejem, és már nyúlok is a következő darab dinnyéért, amikor észreveszem, hogy mindketten elnémulnak.

– Nem hasonlítok – suttogja Seth.

– Hát, pedig úgy nézel ki, mint Josh bácsikád, és mivel Josh és Zack ikrek... – Oldalra billentem a fejemet, és látom, ahogy Seth arca megmerevedik.

– Egyáltalán nem vagyok olyan, mint az apám – bizonygatja.

– Oké, bocsánat.

Seth grimaszolva mered rám, felkapja a maradékát, bemegy a házba, hogy kidobja a szemetesbe, aztán végighalad a lakás többi részén, majd becsapja maga mögött a bejárati ajtót.

– Nagyon sajnálom – dűnnyögöm.

– Semmi gond. Haragszik a bátyámra. Nem beszél róla, és azt akarja, hogy semmi köze ne legyen hozzá. – Josh lebiggyeszti az ajkát, és még mindig arrafelé néz, amerre Seth elvonult. Szemem az ajkára tapad, és szörnyülködve döbbenek rá, hogy legszívesebben megcsókolnám. De ez nemcsak egy köszönöm-hogy-taníthatom-az-unokaöcsédet csók lenne, hanem lassú, hosszan tartó, örökre szóló csók, amitől azt is elfelejtem, hogy kell levegőt venni. Sűrű, sötét hajába akarom fúrni az ujjaim, érezni nagy, kérges kezét, ahogy siklik le a hátamon, amikor magához húz.

Azt akarom, hogy megérintsen.

Josh elkezdi összepakolni az ebédünk maradványait, én pedig veszek egy mély lélegzetet, és csatlakozom hozzá.

– Amikor az előbb rád mosolygott... ez az első eset, hogy mosolyogni láttam, amióta itt van.

– Nagyon sajnálom, Josh. Seth nagyszerű és okos gyerek, szerintem gond nélkül vissza tudjuk terelni a helyes útra, és jó jegyei lesznek.

– Köszönöm. – Josh visszateszi a gyümölcsös doboz fedelét, és berakja a hűtőtáskába. – Tudod, Kyle nem mondta, kit fog ideküldeni. Meglepődtem, amikor láttam, hogy te jössz.

– Miért?

– Nem tudom, de örülök, hogy te vagy itt. És nem ugrattalak az előbb – tényleg fantasztikusan nézel ki.

Elpirulok, és arra koncentrálok, hogy visszacsomagoljam a csirkét, és betegyem a hűtőtáskába.

– Nem vagyok remete, Josh. Mondtam, hogy szoktál látni.

– De csak futólag. Nem így. Ez tetszik.

Felállok, karba teszem a kezem, aztán a homlokomat ráncolom, amikor ő is feláll. Jó egy fejjel magasabb nálam.

Mindig ilyen átkozott alacsony voltam.

– Te most flörtölsz velem? – kérdezem.

– Talán. – Ráteszi a tetejét a hűtőtáskára, aztán megkerüli az asztalt, odalép hozzám, olyan

közel, hogy hátra kell hajtanom a fejem, hogy a szemébe nézhessek. – Mindig is ilyen aprócska voltál.

– Aprócska? Atyaég! – kuncogok, és eltakarom a számat a kezemmel. – Csak alacsony. A fenébe, a gimiben kö...

– Ha azt mondd, *kövér*, a térdemre fektetlek, Carolina. Akkor se voltál kövér, és most se vagy az, és mellettem tők aprónak tűnsz. – Rosszallóan elhúzza a száját, és meghúzza egy hajtincsemet. – És puha a szép szőke hajad.

– Ne flörtölj velem – mondom, bár nem hangzik túl meggyőzően. Ahelyett hogy ellépnék tőle, megbillenek felé, szívem hevesen dobog.

– Miért ne? – vigyorog, továbbra is gyengéden fogja a hajamat a hüvelyk- és mutatóujja között, majd figyel, ahogy a szálak kiszabadulnak.

– Mert idén nyáron az alkalmazottad vagyok, és szeretem a munkám. És mert nincs egy tucat általános iskola a városban, ahol el tudok helyezkedni, ha kirúgnak. – Ellépek tőle, összeszedem magam, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy emlékezetembe idézzem azt a szőkét, aki ma reggel hagyta el ezt a házat, és hogy figyelmeztessem magam, hogy nem szeretnék egy újabb rovátka lenni Josh King ágyának lábán. Kinyitom az üvegezett tolóajtót, felkapom a sporttáskámat és a retikülömet, megfordulok. Már megint közvetlenül mögöttem áll. – Mennem kell.

Sóhajt, csípőre teszi a kezét, és úgy tűnik, mintha még mondani akarna valamit, ezért hát sarkon fordulok, és megszaporoázom lépteimet az ajtó felé.

– Kikísérlek – morogja, és siet, hogy utolérjen. Kinyitja előttem a bejárati ajtót, és érzem a kezét a derekamon, miközben kis kék autómhoz kísér.

Kinyitja nekem a kocsiajtót, táskáimat az anyósülésre teszi.

– Nagyon lovagias vagy – közlöm vele szárazon.

Amikor beülök a vezetőülésbe, végigsimít meztelen karomon, éppen úgy, ahogy a szőkével tette ma reggel, és elmosolyodik.

– Köszönöm, hogy megteszed ezt, Cara. És holnap ne felejts el farmerban jönni. – Kacsint, becsapja az ajtót, hátralép, és nézi, ahogy elhajtok.

Úgy tűnik, holnap rövidnadrágban kell jönnöm.

2. fejezet

- Hol a farmernadrágod? – kérdezi Josh másnap reggel, amikor összefutunk az autómnál.
- Itt van rajtam. – Kiveszem a sporttáskámat a kocsiból, és elindulok a ház bejárata felé. – Seth már itt van?
 - Még nem, de pár percen belül jön. Mondtam neki, hogy etesse meg a kutyákat a nagy házban.
 - Oké.
 - Ez nem farmernadrág. – Josh úgy néz végig a sortomon, mintha az maga lenne a testet öltött gonoszság.
 - Farmeranyagból van.
- Csokoládészínű szeme összeszűkül, így néz rám, de látom benne a vidámságot. Összeszorul a gyomrom.
- Imádom húzni az agyát.
- Rendben, végül is megteszi. Menj, készülj elő, Seth is jön mindjárt. Nekem ki kell lovagolnom néhány sráccal megjavítani egy kerítést. Ebédidőben találkozunk. – Kesztyűt húz, és felveszi a zöld baseballsapkáját.
 - Sose hordasz cowboykalapot? – kérdezem meggondolatlanul.
 - Nem szoktam. De van, ha szeretnéd, hogy inkább azt vegyem fel – vigyorog.
 - Nem, csak kíváncsi voltam – motyogom, és a ház felé veszem az irányt.
 - Addig ne menj el, míg vissza nem érek. Terveim vannak veled.
- Széles mosollyal rám kacsint, majd elindul a hatalmas pajta felé, mely az ő háza és a nagy ház között áll.
- Hát nem szép látvány? Levi's farmerja tökéletesen simul a fenekére, és ahogy jár, látom, hogyan mozog a combja és a farizma.
- Atyaég, egy farmer után vágyakozom.
- Összekapom magam, bemegyek a házba, és kezdem előszedni az anyagokat a mai órára.
- Akartam* én valaha is lóra ülni?
- Nem igazán.
- Úgy érzem magam, mintha ez a két fickó rábeszélte volna.
- Kicsapódik a bejárati ajtó, Seth beront.
- Inkább segítenék a srácoknak kerítést javítani.
 - Én pedig szívesebben feküdnék Hawaiiin a strandon, de egyikünk kívánsága sem fog teljesülni.
- Felsőhajtok, intek neki, hogy üljön le, és kiveszem a táskámból a könyvet, amit idén nyáron el kell olvasnia. – Ez lesz a házi feladatod.
- Házi feladatot kell csinálnom? – kérdezi döbbenetben. – De nyár van!
 - Gondom lesz rá, hogy végigcsináljuk az összes feladatlapot, míg itt vagyok mindennap, de azt is szeretném, ha elolvasnád ezt a könyvet. Mindennap beszélgetni fogunk róla, így tudni fogom, olvasod-e.
 - Utálom azokat a könyveket, amiket a suliban olvastatnak velünk – morogja. Elmosolyodom, és gondolatban igazat adok neki. Némelyik kötelező olvasmány igen száraz, megértem, ha nem lelkesednek értük a gyerekek.
 - Ez nem olyan könyv, mint amit a suliban kell olvasni. Ez csak szórakozás, és én veled együtt olvasom majd.
 - Tényleg? – Ez felkelti az érdeklődését, elveszi a könyvet. A *Száműzöttek* M. R. Merricktől.
 - Tényleg. Ez egy sci-fi, és egy fiúról szól, akinek démonokkal, vadászokkal és mindenféle hasonlókcal kell harcolnia. Szerintem jó móka lesz.

– Biztos szívás lesz – közli dacosan, de azért belelapoz, és azonnal olvasni kezdi a hátulján lévő összefoglalót.

A kamasz fiúk szórakoztatóak.

– Igazad van, lehet, hogy szívás lesz, de akkor együtt megbeszélhetjük, miért az. – Édesen mosolyogva az orra alá tolom a matematika-feladatlapot, adok neki egy ceruzát, és elkezdjük az órát.

Félúton vagyunk a törtszámok felé, amikor csipog a telefonom egy bejövő üzenet miatt. Seth elmerül a munkában, és egyáltalán nem figyel rám, így gyorsan megnézem, és elmosolyodom, amikor meglátom Jilly nevét.

„Mit csinálsz?”

Tipikus Jill: rögtön a tárgyra tér.

„Jó reggelt. Dolgozom. És te?”

Félreteszem a telefont, és ellenőrzöm, amit eddig Seth megcsinált. Mindegyik válasza helyes, és gyorsan megoldotta a feladatokat.

– Lenyűgöző – mormolom vigyorogva. – Igazad volt, tényleg jó vagy matekból, Seth.

Megremeg az ajka, mintha mosolyra húzódna, de nem veszi le a szemét a papírról, szorgalmasan dolgozik, és csak azt motyogja:

– Kösz.

Adok neki egy újabb feladatlapot, hasonló megoldandókkal, és akkor ismét pittyen a telefonom.

„Most végeztem egy háznál, és úton vagyok, mutatom a következőt. Hiányzol. Beszélünk?”

Mosolyogva válaszolok.

„Te is hiányzol nekem. Hívj fel!”

Amikor visszateszem a telefont a zsebembe és felnézek, látom, ahogy Josh két másik pasival közeledik a hátsó kerítéshez lóháton. Gyönyörűek a lovak, két fekete és egy fehér alapon vöröses foltos. A pasik izzadtak, ruhájuk és arcuk is koszos. Megállnak beszélgetni, különböző irányokba mutogatnak, egyszer még fel is nevetnek.

Míg a nyeregben ülnek, Josh leveszi a baseballsapkáját, ujjával végigszánt csapzott haján, aztán áthúzza a fején a pólóját, hogy megtörölje vele izzadt arcát.

Jézus Mária, Szent József!

Az, hogy kidolgozott teste van, nem is kifejezés. Izmai feszesek és jól láthatóak a farmon végzett munkának köszönhetően. Csodás hasa van, és látom a szexi V alakot a farmerja derekától indulva, de ami igazán megbabonáz, az a karja és a válla. Hirtelen átnedvesedik a bugyim.

Bicepsze körülbelül akkora lehet, mint az én derekam, és ez nem az a szteroidos fajta. Kíváncsi lennék, milyen, ha ezek a karok átölelnek, és milyen érzés, ha ezek az izmok mozognak a kezem alatt.

Válla széles és napbarnított, mellkasát csak kevéske sötét szőrzet borítja.

Nagykanállal falnám.

Josh kivesz a nyeregtáskából egy üveg vizet, iszik belőle, aztán a másik két pasira nevet. Lábát átveti a lovon, könnyedén leszáll róla, majd a gyeplővel a kerítéshez köti. Int a társainak, miközben azok ellovagolnak az istálló felé.

– Mért nézel így rá? – kérdezi Seth kemény, dühös hangon.

– Tessék? – Ó, a francba, rajtakapott. Úgy szégyellem magam. – Nem néztem semmit. Csak álmodoztam, azt hiszem. – Arcom élénkvoros, ahogy lenézek Sethre, de ő csak elkomorodva felém csúsztatja a feladatlapját.

– A lányok buták. Nem kéne így nézned rá. Ő egy szemétláda.

Josh besétál a konyhából az üveges toloajtón. Nem vette vissza a pólóját, én pedig az ajkamba harapok, ahogy végigpásztázom a felsőtestét. Amikor felpillantok, látom, hogy vigyorog, ott van az a szexi gödröcske az arcán, én pedig ismét elvörösödöm.

Talán át kéne vonulnom Sethtel a nagy házba dolgozni.

– Már végeztetek?

– Majdnem – bólintok.

– Gyorsan lezuhanyozom, aztán lóra teszek titeket, barátaim.
– Szuper! – kiált fel Seth mindkettőnket meglepve.
– Hm, én rövidnadrágban vagyok.
– Észrevettem. Fantasztikus lábad van, mindjárt megdolgoztatjuk. Egy perc, és itt vagyok. –
Azzal kimegy az előszobába, majd hallom, ahogy csukódik egy ajtó.
– Mért gondolod róla, hogy szemétláda? – kérdezem, és még mindig nem megy ki a fejemről a megjegyzése arról, hogy *fantasztikus a lábam*. Vajon Josh rosszul bánik Sethtel?
– Azért, mert az apám testvére. Ikrek.
– És apádat szemétnak tartod?
– Mert az is – bizonygatja Seth határozottan.
– Nem úgy emlékszem apádra, mintha az lenne, Seth – mondom, és közben átnézem a munkáját. Valami nem stimmel. Hát, nem is valami, hanem semmi sem stimmel. Minden feladatot megfelelő módon dolgozott ki, majd szándékosan a rossz választ jelölte meg.
– Ez meg mi a fene, Seth?
– Micsoda?
– Az összes válasz rossz – nézek rá komoran, és várom, hogy mit felel.
– Igen?
– Direkt jól dolgoztad ki őket, aztán megjelölted a rossz választ. – Hátradőlök a székemben, összefonom a karomat a mellemen. Seth fészkelődik a székében, száját vékony vonallá préseli össze, a homlokát ráncolja.
– Nem számít, ha rossz.
– De, számít, mert ezekre kapod az osztályzatokat, Seth. – Félrebillentetem a fejem, és látom, ahogy még jobban fészkelődik. – Olyan okos vagy. Miért csinálod ezt?
Ijedt tekintete találkozik az enyémmel, szívem fájni kezd ezért a fiúért. Olyan magányosnak és szomorúnak tűnik. Legszívesebben magamhoz húznám, és kiölelgetném belőle ezt a dacot.
– Én nem csináltam semmit – suttozja, és a feladatlagra szegezi a tekintetét.
– Oké, munkára! – mondja Josh, aki épp akkor tér vissza. Haja vizes a zuhanytól. Tiszta farmert és fehér pólót vett fel.
– Miért öltöztél át tiszta ruhába? – kérdezi Seth homlokráncolva. – Úgyis megint koszos leszel.
– Mert biztos vagyok benne, kölyök, hogy Cara nem szeretne a közelemben lenni, ha bűzlök, mint egy kecskebak. Az durva lenne.
– Úgyis bűzlesz, teljesen mindegy – kötekedik Seth.
Josh szemében felcsillan a vidámság.
– Ami meg téged illet, örülök, hogy a másik házban laksz, mert bele se akarok gondolni, milyen szag lehet a szobádban.
Hatalmas vigyorral az arcomon figyelem, ahogy ugratják egymást. Nem hiszem, hogy gyakran viccelődnek így.
– Hülye légfrissítőszag van, mert a nagyfi mindig bűdös dolgokat dugdos a fiókjaimba meg a cuccaim közé. – Seth az orrát ráncolja.
– Higgy nekem, kölyök, a fiúk szobájában kötelező elem a légfrissítő. – Josh megcsóválja a fejét, és nevet. – Induljunk?
– Én igazából...
– Naná, menjünk! – Seth felugrik, és kirohan a hátsó ajtón.
– Azt hiszem, muszáj lesz – állok fel, és követem.
Mire kiérünk, Seth már oda is lépett egy fekete, magas lóhoz, simogatja az orrát, és halkán beszél hozzám.
– És mi van, ha nem kedvel a ló? – suttozom Joshnak. Ő gyengéden mosolyog rám, és meghúzza a hajam. Legszívesebben belesimulnék az érintésébe, így inkább odébb lépek.
– Kedvelni fog. Ő egy kedves ló, Cara. Nem valamelyik vezérménre akarlak felültetni. Magic aranyos kanca, és nagyon türelmes a kezdőkkel is.
– Mhm.

– Egyébként meg az én lovam. Jobban ismerem, mint bármelyik másik állatot a farmon.
Kedvelni fog.

– Távolról is kedvelhetne – motyogom.

Josh rám nevet, odaérünk a lóhoz, én kissé lemaradok. Látom, ahogy Josh és Seth simogatják, és gyengéden duruzsolnak hozzá. A ló tényleg aranyosnak tűnik. Böködi a kezüket, és bólogat, mintha értené, amit mondanak neki.

Hatalmas barna szeméből értelem sugárzik.

– Megyek, hozok neki almát! – rohan vissza a házba izgatottan Seth.

– Gyere ide, Cara – mormolja gyengéden Josh, és a kezét nyújtja felém. Megfogom, és rögtön megszeretem az érzést, ahogy nagy, érdes keze körbefogja az enyémet. Közelebb húz magához, kezemet a kanca orrára simítja. – Csak simogasd.

– Helló, szép kislány – simogatom Magic orrát, aztán végighúzom a kezem hosszú, puha nyakán. – Jó fej leszel velem?

Magic halkan felhorkan. Rámosolygok, és gyengéden tovább simogatom. Épp amikor kezdek megnyugodni, egy kicsit balra lép, nehéz lábától megijedek, hátraugrok.

– Nyugi, kislány. – Josh mögém lép, mellkasa a hátamhoz nyomódik, kezemet ismét betakarja a kezével, és nem tudom, hogy hozzám beszél-e vagy a lóhoz, de igazából nem is érdekel. – Nyugi.

– Végigvezeti kezemet a ló nyakán, aztán a ló oldalához húz.

– Elég magas.

– Ő itt az egyik legkisebb ló – közli Seth, amikor újra csatlakozik hozzánk egy almával a kezében. Odanyújtja Magicnek, s ő mohón, de óvatosan elveszi tőle, majd boldogan csámcsog.

– Oké, tedd a bal lábad a kengyelbe, én majd felsegítelek a nyeregbe.

– Nem. – Megpróbálok hátralépni, de Josh kemény mellkasának ütközöm.

– Mitől félsz, drága? – kérdezi lágyan.

Nyelek egyet, és felnézek a nyeregre.

– Ez tényleg magas, és nekem tériszonyom van.

– Ha már fent vagy, nem érzed majd olyan magasnak. – Végigsimítja a hátamat, fel-le, megnyugtató módon, aztán lehajol és a fülembe suttogja: – Itt vagyok. Nem hagyom, hogy bajod essen.

– Mi van, ha rohanni kezd, és nekimegyünk egy faágnak?

Josh felnevet, és megrázza a fejét.

– Túl sok filmet nézel. Higgy nekem, Magic kedves lány. Nem lesz semmi bajod.

– Oké. – Veszek egy mély lélegzetet, és Josh beteszi a lábam a kengyelbe.

– Csak vegyél lendületet, én meg feltollak.

– Hm, oké.

– Cara, élvezni fogod! – mondja Seth a ló fejénél állva. Ad neki még egy almát. Teljesen meghökkenek, milyen más most ez a fú a néhány perccel ezelőtti önmagához képest. Ez a farm valószínűleg a lehető legjobb hely számára.

Amikor másodszor veszek lendületet, Josh hirtelen megragadja a derekam, és a nyeregbe emel.

– Tessék, fogd meg a kantárt. – Odanyújtja nekem a puha bőrszíjat, Seth pedig segít megtalálni a jobb lábammal a másik kengyelt.

– Egy lovon ülök – pihegem.

– Így van – vigyorog rám Josh, aztán homlokráncolva nézi a lábam. – Lehet, hogy a nyereg kicsit kidörzsöli majd a combod. Mostantól ha azt mondom, vegyél fel farmert, akkor vedd is fel azt a rohadt farmert.

– És még te nevezted engem parancsolgatónak? – vigyorgok le rá, és veszek egy mély lélegzetet.
Kezdem kellemesen érezni magam ezen a lovon.

Habár a nyereg egyáltalán nem kényelmes.

– Holnap fájni fog a fenekem – morgolódok.

– Az lehet – ért egyet Josh. – Oké, körbejárjuk a mezőt.

– Nekem jó így, hogy csak ülök itt, nem kell bonyolítani.

– Ne legyél már ilyen betoji – nevet fel Josh, és lassan vezetni kezdi Magicet a kerítés mentén.
– Jajistenem – harapok az ajkamba, és elfehéredő ujjakkal szorítom a kantárt. Baromira berezeltem.

Végül a testem belesimul Magic járásának ritmusába, és már-már kezdem jól érezni magam.

– Hogy érzed magad, drága? – mosolyog rám Josh, csodáló pillantással figyel, miközben végigvezeti Magicet a legelőn. – Szuperül nézel ki a lovamon.

– Jól vagyok – mosolygok le rá, és összeszorul a gyomrom. Úgy gondolja, hogy szuperül nézek ki! – Ez nem is olyan nehéz.

– Csak a társaság szívás. – Seth mögöttünk sétál, köveket szed fel és dob el, arca ismét komor. És ezzel visszatértünk ahhoz a hangulathoz.

– Mi a baj, Seth? – kérdezem, próbálok hátranézni rá, anélkül hogy leesné a lóról.

– Semmi. – A szemét forgatja, miközben újabb követ dob a legelőre. Nem tudom, ez a hirtelen hangulatváltozás annak tudható-e be, hogy kamaszodik, vagy tényleg mérges valamiért.

Nemsokára visszaérünk oda, ahonnan elindultunk. Josh segít leszállni, keze ismét a csípőmön, megemel. Kezemmel megtámaszkodom a vállán, s mikor a lábam eléri a talajt, ő nem enged el azonnal. Barna szemében mosoly és gyengédség, és én legszívesebben így állnék itt egész nap.

Óvatosan elhúzódom, figyelmem a lóra irányítom, és végigsimítom a nyakát.

– Seth, el kell végezned a házimunkát. – Josh is megsimogatja Magic nyakát, miközben mozdul, hogy a gyeplővel a kerítéshez kösse.

– Ma nem akarom megcsinálni – morogja Seth.

– Mindennap megcsináljuk a házimunkát – emlékezteti Josh.

Seth vállat von, és én tudom, hogy Josh is harcra kész.

– Videójátékozni akarok.

– Majd ha megcsináltad a házimunkát.

– Nem csinálom meg. – Seth megfordul, és a ház felé trappol.

– Seth King, azt csinálod, amit mondanak!

Csodálkozva és döbbenetesen nézem, ahogy Seth megfordul, megdobja a nagybátyját, és a biciklijéért rohan.

– Atyaég!

– Megölöm. – Josh összes izma megfeszül, az állán rángatózik egy izom, és azt is érzékelem, ahogy hullámokban tör rá a düh.

– Vannak pillanatok, amikor annyira boldog és kedves, és azt lehet mondani, hogy jó gyerek. Mi folyik itt, Josh? – Csípőmet a felső kerítésdeszkanak támasztom, és összefonom a kezem a mellemen.

– Nem tudom, mit csináljak veled, Cara. – Kezével végigszánt a haján, miközben felém lép. – Így beszél az anyámmal, az apámmal, még a farmon dolgozó munkásokkal is. És a büntetés semmit se használ. – Josh felemeli a kezét és tovább beszél. – Elvettük a kedvenc dolgait, a videójátékait, a zenéit, nem lovaloghat, le kell festenie a kerítést. Semmi hatása.

Vesz egy mély lélegzetet, csípőre teszi a kezét, és idegesen megrázza a fejét.

– Tudom, hogy az utóbbi években kemény dolgokat kellett átélne, és csak a jó ég tudja, hogy az a nő mivel beszélte tele a fejét, és miket látott, amíg vele volt. – Josh nyel egy nagyot, és szitkozódik az orra alatt. – Nyilvánvaló, hogy amiket mond Zackről, az nem jó. De nem fog beszélni róla, és fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel a tiszteltlen viselkedéssel.

– Van egy ötletem.

Josh felkapja a fejét, rám néz, és vesz egy mély levegőt, hogy lenyugodjon.

– Bármilyen ötletet szívesen fogadok, akár most azonnal.

– Holnap elvinném kirándulni.

– Kizárt dolog. Nem jutalmazzuk ezt a viselkedést kirándulással. – Josh megrázza a fejét, és ököibe szorítja a kezét maga mellett.

– Nem, én másmilyen kirándulásra gondolok. Bízz bennem.

– Én bízom, de...